

weshalve eiseresses vordering in voege als na te melden voor toewijzing vatbaar is;

O. dat immers ook het spoedeisend belang te dezen voldoende is komen vast te staan;

dat eiseres weliswaar niet aannemelijk heeft kunnen maken dat bij het publiek reeds thans verwarring met betrekking tot de ondernemingen van partijen is gewekt — gelet op de korte periode gedurende welke gedaagde onder de handelsnaam Diko Best B.V. optreedt is zulks ook nauwelijks mogelijk —, maar het verwarringsgevaar zo ernstig is dat een voorziening bij voorraad te dezen op zijn plaats is;

O. dat wij termen vinden om aan na te melden veroordeling de voorwaarde te verbinden dat eiseres binnen drie weken na deze uitspraak een op het onderhavige geschil betrekking hebbend verzoek aan de Kantonrechter zal voorleggen, zulks ingevolge het bepaalde in artikel 6 van de Handelsnaamwet;

O. dat wij voorts termen vinden de dwangsom te matigen en de maximaal verschuldigde dwangsommen te beperken in voege als na te melden;

O. dat gedaagde als de in hoofdzaak in het ongelijk gestelde partij dient te worden veroordeeld in de kosten van dit kort geding;

Rechtdoende: In naam der Koningin!

In kort geding:

Veroordelen gedaagde onmiddellijk een einde te maken aan het gebruik van de handelsnaam waarin het woord 'Diko' voorkomt ter aanduiding van haar bedrijf op welke wijze dan ook, met dien verstande dat deze veroordeling zal komen te vervallen indien eiseres na laat binnen drie weken na deze uitspraak een procedure als bovenbedoeld bij de Kantonrechter aanhangig te maken;

Veroordelen gedaagde tot betaling aan eiseres ten titel van dwangsom van een bedrag van f 1.000,— voor iedere overtreding en voor iedere dag dat deze overtreding voortduurt, met dien verstande dat deze dwangsomsanctie slechts zal gelden indien en nadat door eiseres bij de betekening van dit vonnis, dan wel bij later afzonderlijk betekend deurwaardersexploijt, aan gedaagde zal zijn aangezegd, dat zij van deze sanctie gebruik zal maken, met bepaling voorts dat de door gedaagde verschuldigde dwangsommen in totaal niet meer zullen belopen dan f 50.000,—;

Verklaren dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad;

Veroordelen gedaagde in de kosten van dit kort geding tot aan deze uitspraak aan de zijde van eiseres begroot op f 789,50; enz.

Nr 35. Hoge Raad der Nederlanden, 9 februari 1979*).

(Diko Best/Dico)

President: Mr C. W. Dubbink;

Vice-Presidenten: Mrs H. E. Ras en A. A. L. Minkenhof;
Raden: Mrs H. Drion en W. L. Haardt.

Artt. 5 en 6, lid 1 Handelsnaamwet.

Een verbod om in de te voeren handelsnaam één of meer letters van het alfabet te gebruiken kan niet worden aangemerkt als te vallen binnen de grenzen van de bevoegdheid, in artikel 6, lid 1 van de Handelsnaamwet aan de rechter gegeven tot het bepalen van een wijziging in de daar bedoelde handelsnaam, teneinde de gestelde onrechtmatigheid op te heffen.¹⁾

Immers de door de wetgever in genoemde bepaling geschapen mogelijkheid om de onrechtmatigheid op te

¹⁾ Nederlandse Jurisprudentie 1979, nr 582, met noot F. H. J. Mijnsen.

heffen, moet ook zonder een dergelijke rigoreus verbod kunnen worden gerealiseerd, terwijl voorts een dergelijk verbod zich bezwaarlijk verdraagt met het uitgangspunt van de wet om aan de betrokkene 'een zo groot mogelijke mate van vrijheid' (MvT) te laten met betrekking tot het voeren van een handelsnaam.¹⁾

De besloten vennootschap Diko Best B.V. te Best, verzoekster tot cassatie, vertegenwoordigd door Mr S. V. Langeveld,

tegen
de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Dico B.V. te Uden (geen verweerschrift ingediend).

De Hoge Raad, enz.

Gezien het verzoekschrift van de besloten vennootschap Diko Best B.V., gevestigd te Best, vertegenwoordigd door Mr. S. V. Langeveld, advocaat bij de Hoge Raad, welk verzoekschrift strekt tot vernietiging (voor na te noemen gedeelte) van een beschikking van de Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch van 9 augustus 1978;

Gelet op de conclusie van de Advocaat-Generaal Kist tot vernietiging van de bestreden beschikking voor zover deze verzoekster heeft veroordeeld haar handelsnaam aldus te wijzigen dat zij in haar handelsnaam niet één van de letters waaruit de woorden Dico of Diko bestaan, mag voeren en dat de Hoge Raad zal verstaan dat bedoeld gedeelte van het dictum vervalt;

Gezien de bestreden beschikking en de overige stukken van het geding, waaruit, voor zover in cassatie van belang, blijkt:

De besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Dico B.V., gevestigd te Uden, verder te noemen Dico, heeft zich ingevolge artikel 6 van de Handelsnaamwet met een verzoekschrift, gedateerd 1 februari 1978, gewend tot de Kantonrechter te Eindhoven, met verzoek — op gronden nader omschreven in het verzoekschrift — de besloten vennootschap Diko Best B.V., gevestigd te Best, verder te noemen Diko Best, te veroordelen zodanige wijziging in haar handelsnaam ('Diko Best') te brengen dat de gestelde onrechtmatigheid wordt opgeheven, en wel in die voege dat daarin het woord 'diko' op welke wijze dan ook, niet voorkomt. De Kantonrechter heeft, na partijen gehoord te hebben, bij beschikking van 4 april 1978 het verzoek afgewezen. Dico is van deze beschikking in hoger beroep gekomen bij de Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch, onder aanvoering van een aantal grieven. Diko Best heeft deze grieven bestreden. De Rechtbank heeft bij beschikking van 9 augustus 1978, oordelend dat Diko Best een verboden handelsnaam voert, de beschikking van de Kantonrechter vernietigd en Diko Best veroordeeld haar handelsnaam aldus te wijzigen 'dat zij in haar handelsnaam noch het woord Dico, noch het woord Diko, noch één van de letters waaruit die woorden bestaan mag voeren';

Overwegende dat Diko Best bij het verzoekschrift, waarmee zij tegen de beschikking van de Rechtbank beroep in cassatie heeft ingesteld, heeft aangevoerd dat zij berust in het hierboven geciteerde gedeelte van de veroordeling, behoudens voor wat betreft de zinsnede 'noch één van de letters waaruit die woorden bestaan', en dat zij daartegen het volgende cassatiemiddel richt:

'Ten onrechte en in strijd met de Handelsnaamwet heeft de Rechtbank overwogen en beslist, dat Diko Best haar handelsnaam aldus dient te wijzigen dat zij in haar handelsnaam geen van de letters waaruit de woorden dico en diko bestaan mag voeren.';

Overwegende daaromtrent:

De door de rechter ingevolge artikel 6 lid 1 van de Handelsnaamwet te bepalen wijziging in de daar bedoelde handelsnaam moet blijkens genoemd lid strekken om

de gestelde onrechtmatigheid op te heffen. Hoewel de rechter in beginsel vrij is te bepalen welke wijziging daartoe nodig is, kan een verbod om in de te voeren handelsnaam een of meer letters van het alfabet te gebruiken, niet worden aangemerkt als te vallen binnen de grenzen van de hier aan de rechter gegeven bevoegdheid. Immers de door de wetgever in genoemde bepaling geschapen mogelijkheid om de onrechtmatigheid op te heffen, moet ook zonder een dergelijk rigoreus verbod kunnen worden gerealiseerd, terwijl voorts een dergelijk verbod zich bezwaarlijk verdraagt met het uitgangspunt van de wet om aan de betrokkene 'een zo groot mogelijke mate van vrijheid' (memorie van toelichting) te laten met betrekking tot het voeren van een handelsnaam.

Het middel is dus terecht voorgesteld, zodat de bestreden beschikking, voor zover de in het middel aangevallen zinsnede betreft, moet worden vernietigd.

De Hoge Raad kan de zaak zelf afdoen. In de hierna vermelde veroordeling neemt de Hoge Raad om der wille van de leesbaarheid het in stand gebleven gedeelte van de door de Rechtbank bevolen wijziging – tussen aanhalingstekens – mede op;

Vernietigt de bestreden beschikking, doch alleen voor zover betreft de in het dictum van die beschikking voorkomende zinsnede 'noch één van de letters waaruit die woorden bestaan';

'Veroordeelt Diko Best haar handelsnaam aldus te wijzigen, dat zij in haar handelsnaam noch het woord Dico, noch het woord Diko', noch letterverbindingen die met deze woorden in hoofdzaak overeenstemmen 'mag voeren'. Enz.

¹⁾ De veroordeling tot wijziging van de handelsnaam van artikel 6 HNW.

Het in artikel 6 van de Handelsnaamwet bedoelde bevel tot de wijziging van de handelsnaam mondt in de huidige tijd vrijwel steeds uit in een verbod tot het voeren van bepaalde woorden of combinaties van woorden als handelsnaam en dit bevel onderscheidt zich derhalve in de praktijk niet meer van het door de gewone rechter in de gewone procedure ex artikel 1401 B.W. – of in kort geding – te geven verbod. Een positieve aanwijzing van de naam die de in het ongelijk gestelde partij moet gaan voeren, blijkt immers veelal te riskant te zijn. Dat ook een verbod niet zonder risico is, bewijst de onder-

havige beslissing van de rechtbank te 's-Hertogenbosch, die – naar ik moet aannemen niet opzettelijk maar in een moment van onachtzaamheid – niet alleen de aangevallen handelsnaam heeft verboden, maar ook het gebruik van iedere letter van die naam en iedere letter van de handelsnaam van de oorspronkelijke requestant. Dat een dergelijk rigoreus verbod veel te ver gaat lijkt mij vanzelfsprekend. De Hoge Raad heeft er ook geen moeite mee gehad deze beschikking te vernietigen.

De Hoge Raad heeft, zelf de zaak afdoende, Diko Best veroordeeld haar handelsnaam aldus te wijzigen, dat zij in haar handelsnaam noch het woord Dico, noch het woord Diko, noch letterverbindingen die met deze woorden in hoofdzaak overeenstemmen mag voeren. Dit ruime verbod kennen wij reeds uit het merkenrecht (HR 3 januari 1964, *NJ* 1964, nr 445 m.n. G.J.S.; *BIE* 1965, nr 27, blz. 98 – Lexington) en uit veroordelingen terzake van onrechtmatige daad (HR 18 februari 1966, *NJ* 1966, nr 208 m.n. G.J.S. – klokkenspel-arrest). In handelsnaambeslissingen is het relatief nieuw; het enige voorbeeld van een eerdere beslissing in die richting is de beschikking van de rechtbank Den Haag van 1 mei 1957 (*Praktijkids* nr 602) houdende een verbod om in de handelsnaam het woord Verpa te voeren en 'letterverbindingen die met Verpa in hoofdzaak overeenstemmen', een beschikking die zowel door de verzoeker in cassatie als door de advocaat-generaal Mr F. C. Kist is genoemd. De bewoordingen van die eerdere beschikking zijn in de onderhavige uitspraak van de Hoge Raad vrijwel letterlijk terug te vinden.

De bewoordingen geven in zoverre aanleiding tot commentaar, dat de terminologie de bewoordingen van de oude Merkenwet schijnt te echoën. In de handelsnaamgeschillen is het meer gebruikelijk om de formulering van artikel 5 Handelsnaamwet te volgen en dan zou in de onderhavige zaak moeten zijn gesproken van 'letterverbindingen die van deze woorden slechts in geringe mate afwijken'.

Het feit dat de Hoge Raad een andere formulering heeft gebruikt bevestigt de lijn in de rechtspraak, waarbij dezelfde maatstaven worden gehanteerd bij de beoordeling van de overeenstemming van merken als voor de beoordeling van de geringe afwijking van handelsnaam (zie mijn boek *De Handelsnaam*, tweede druk, blz. 115 voor enkele voorbeelden).

S. B.

Mededeling

Verslag van de vergadering van de Commissie voor Industriële Eigendom van de Internationale Kamer van Koophandel, gehouden op 14 maart 1980 te Parijs.

Het eerste onderwerp op de agenda was de bescherming en internationale overdracht van know-how. De werkgroep, die zich met deze materie bezig houdt, bracht bij monde van H. Hirthe (Bondsrepubliek) een tussentijds verslag uit over haar werkzaamheden. Men bezint zich nog over de vraag of men zich in het kader van de studie moet beperken tot know-how op technisch gebied, dan wel van een ruimere opvatting moet uitgaan. Intussen is een questionnaire over bescherming van know-how in de maak, op basis waarvan informatie uit een aantal landen zal worden verzameld. In verband met de UNCTAD conferentie over de gedragscode voor de overdracht van technische kennis zal de werkgroep trachten uit te leggen dat het feit dat ondernemingen en geïndustrialiseerde landen in een markteconomie opereren met zich meebrengt dat hun handelen in be-

langrijke mate door economische stumulansen wordt beïnvloed en dat – voor zover de in de maak zijnde code deze stumulansen verzwakt – de overdracht van technische kennis eerder geremd dan bevorderd zal worden.

Als tweede onderwerp kwam de Diplomatieke Conferentie tot herziening van het Unieverdrag van Parijs aan de orde. G. Gansser (Zwitserland), die als I.K.K.-waarnemer een deel van de conferentie had bijgewoond, bracht verslag uit over de moeizame gang van zaken, zich daarin manifesterend dat de zitting van ruim vier weken nagenoeg geheel in beslag genomen werd met het benoemen van voorzitters en ondervoorzitters van de conferentie en de verschillende werkgroepen, en met het vaststellen van het conferentiereglement. Met name is lang gestreden over de vraag met welke meerderheid van stemmen de conferentie haar besluiten zou kunnen nemen. Het klassieke unanimiteitsbeginsel is nu vervangen door een zeer ingewikkelde regeling. Zij komt er op neer dat voorstellen die ten minste twee